

159
161

PARENTI SUO OPTIMO,

VIRO OLIM

*SANCTITATE MUNERIS, DOCTRINA ET INNOCENTIA
MORUM VENERABILI,*

DOMINO

PETRO IAENI-
CHIO,

PASTORI PRIMARIO ET SENIORI FURSTENBERGAE
IN LUSATIA INFERIORI BENE MERITO,

CUM,

*EXHAUSTIS LABORE ET AETATE VIRIBUS,
PAULATIM DEFECISSET,*

PLACIDAQUE SOPITUS MORTE

d. V. NOVEMBRIS, A. CCCCIC

AD BEATAS COELITUM SEDES

TRANSIISSET,

EXTREMUM PIETATIS OFFICIUM,

QUA POTEST RATIONE,

PERSOLVIT

FILIUS,

M. PETRUS IAENICHIUS,

GYM. THOR. RECT. ET P.P.

ME miserum! Cum illo praesentissimae mortis metu, quem
contagii ingruentis acerbitas iniecerat nobis, levari quo-
dammodo videremur, & debilitati communi antea cala-
mitate vires paulatim colligeremus, tum primum, apertis itineribus,
nuntium a cognatis meis animum a spe melioris fati ad domesticum
eumque gravissimum luctum traducit. Eius enim mihi deflenda mors
est, (si parens defleri satis potest) cuius beneficio aetatem egi. Siqui-
dem me tenerrimo semper complexus est amore, tantaque cura meae
prospexit saluti, quanta solet Parens vel diligentissimus virtutisque a-
mans & omnis doctrinae. Quo itaque iucundior ipsius in me affectus ac
providentiae recordatio, hoc graviore doloris sensu animus tangitur,
cum iacturam accuratius apud me perpendo. Neque familia tan-
tum orbata praesidio & ornamento, sed videor mihi videre eos non
leviori quoque affici luctu, quos diviniore Beatus instruebat doctrina.
His, quanta poterat contentione, praecipue pietate eximia, innocen-
tia & emendatae vitae exemplo. Quare, aut consilii inopes, aut qua-
dam vexati angustia non secus eum ac Patrem, spe fiduciaque auxi-
lii, compellabant. Nemini gravis ac molestus, nec quenquam, nisi de-
pravatae hominem vitae, corrigendi forsitan crebritate, offendebat.
Tanto enim longius abesse ab se volebat difficultatem morum,
quanto divus Paullus in sacerdote impensius requirit lenitatem &
promptitudinem iuvandi. Non parum eum exercuit laborum mul-
titudine, nec molestis vitae caruit, quibus abundat respublica,
mysteriorum religione divinitus constituta. Hanc cum ingrede-
retur, non exiguum ipsi onus incubuit, praesertim, quando eum
efflagitante id a filio pietate, Parenti, affecta aetate & viribus infirmis
Seni, operam navare oporteret. Non fregit constantiam labor, nec
animi robur minuit difficultas, nec ab agendi studio eum revocavit.
Quin potius assiduitate taedia arcuit, & rectis vitae studiis dolores le-
nivit. Impetus calamitatum, quae incidebant, sumpto fidei scuto
sustinuit fortiter, & arctissima cognatione cum Deo coniunctus, in
omnibus periculis valuit. Ita singulari industria elaboravit, ut fidem
& pietatem sanctissimo Numini, amicis constantiam comprobaret
omnibus dexteritatem. In filiis praecipue educandis, quam sollicitam

citam adhibuerit curam, ipsi intelligimus nos, qui illius perfrui-
solertiae uberrimo fructu. Quoties compellatus, cum ere esse sentie-
bat, prompte prudenterq; elargiebatur sumptus, non fatigatus mul-
tum, impendebat mature, ne ullo modo obsisteret fortunae, aut ra-
tiones negligere videretur filiorum. Sic coniunctos sibi nascendi
sorte, edito liberali amoris documento, reddidit obsequentiores.
Respondit optatis eius fortuna, nactus aliqua ex parte, in quo acqui-
esceret in gravescens aetas, cum filium in sacerdotio haberet & adiu-
torem, nunc successorem. Non hic animus est laudes recensere eius,
quod nec sine suspitione, nec satis pro affectu a filio fieri potest, &
merita etiam sua se virtute sustentant. Tribuendum tamen tantum
existimavi, quod tuendo decore non potui reticere, & veritas palam
mihi concedit. Quod si felicitas viri maxime fulcitur uxore proba,
hac in parte certe habuit Beatus, de qua sibi poterat gratulari. In-
crementa recenti largior luctui, quoties recordor, cum quadriennio
abhinc filii matrem, quæ omnes charitates complectebatur, & Parens
dimidiam sui partem, ereptam deploraret. Adeo eum discruciat
eius excessus, ut confici desiderio videretur, & sublati senectutis
solatio, vitae pertæsus, identidem mortem sibi præoptaret. Nec
praeter veritatem me quicquam dicturum videor, si affirmavero,
affiduis ab immortalis Deo, ut brevi, a qua esset relictus, cõiungeretur,
precibus contendisse. Iam voti es compos factus, desideratissime
Parens, & recluso aeternitatis aditu, ad felicitates accessisti nullius
lingua exprimendas. In amplexu ipsius Dei, & consortio sanctissi-
morum acquiescis apparitorum iam suaviter, superatis vitae calami-
tatibus, & quae nos affligunt, miseris omnibus devictis. Quam ex-
optabas quietem corpori, curis laboribusq; ex hausto, nactus es feli-
citer, & immortalis hospes, animus, vinculis solutus, de ipsa iam mor-
te triumphat. Sine amittendi metu eo delectaris gaudio, cuius spe
tot lacrymis, affatuq; solatii plenissimo tuos olim sustentasti. Haec
dum mente cogitationeq; complector, eiusmodi sunt, quae aegri-
tudini remedia quodammodo afferunt, & me, ut in arbitrio divino
acquiescam, edocere possunt. Tantum in hoc molestior est iactura,
quod illa, qua tenebar, spe conveniendi Te, Parens indulgentissime,
pror-

prorsus a comnino in terris me sentiam orbatum. Neque alia tua
olim erat expectatio, cum fere ante triennium ex divina voluntate
patria esset relinquenda, & ex amplexu tuo domoq; discederem.
Tamen si id, cum utriusq; rationes intuerer, moesta quadam animi
per motus praesensione, ferme desperabam. Tristi memoria repeto,
quam vehementi doloris sensu a nobis avelleremur, quot votis me-
um comitarere iter, quot lacrymis precibusq; Numinis gratiam ef-
flagitares pro mea salute meorumq; conatum prospero successu, &
quibus adversus fortunae invidiam sit utendum praesidiis, graviter
admoneres. Haec & alia, quibus, o Pater, ornasti me, beneficia, quo-
rum iniri numerus non potest, aeternae memoria retinebo. Multo
enim mihi cum sint ampliora, quam illa ipsa, propter quae elabora-
bantur, nec meritorum cumulo respondere apparatus gratiis recte
possim, restat, ut de amplissimo solertiae Tuae praemio, quo iam
perfrueris, vehementer Tibi gratuler, ultimumque vale dicam. Sal-
ve itaque, desideratissime Parens, salve iterum, ave aeternumq; vale!
// Quod si vero quaedam adhuc Te nostrae conditionis cogitatio tan-
// git, recogita, & deprecare huius aevi, quibus circumsepti sumus, ca-
// lamitates: Si filii, quem tu vivus singulari prosequeris affectu, in-
// ter infinita, in quibus effuse exultas, gaudia, meminisse potes, extre-
// mum hoc, quaeso, grati animi accipe monumentum, quod in sum-
// mo moerore & acerbitate luctus multis cum lacrimis Tibi ponit. Tua
interim apud nos perstabit memoria, quam diu valor virtuti erit, & in-
pretio vir bonus. Ipse autem maxime pro eo, ac debeo, cultu, for-
mam mentis Tuae & Beatae Matris, venerabor perpetuo, & Tuas
cum primis virtutes & exemplum probitatis, in vita constanter tene-
re, exprimere ipso facto, & imitari pro virili parte conabor, donec, to-
tus totus iam videndi iterum Te desiderio inflammatus, tandem
exemptus mundi molestiis, Tecum, quando visum fuerit Deo meo,
in aeterna illa Beatorum sede coniungar. Dabam e Musco
Thorunii in Prussia, anno recuperatae salutis ccccic,

